

W pierwszej kolejności zdaniem wnoszącej odwołanie w pkt 52–58 zaskarżonego wyroku Sąd naruszył art. 107 ust. 1 TFUE, stwierdzając, że na podstawie spornego środka kasynom publicznym nie zostaje przyznana korzyść w drodze pobierania niższej kwoty z tytułu wstępu, ponieważ wpłacane kwoty stanowią 80 % cen biletów wstępu otrzymywanych przez kasyna publiczne i prywatne.

W drugiej kolejności zdaniem wnoszącej odwołanie w pkt 59–68 zaskarżonego wyroku Sąd naruszył art. 107 ust. 1 TFUE, stwierdzając, że nie wystarcza, by Komisja oceniła korzyść przyznaną w drodze spornego środka jako bezpośrednią dyskryminację podatkową z mocy samego prawa, lecz że Komisja powinna była oprzeć istnienie korzyści na analizie ekonomicznej skutków spornego środka.

W trzeciej kolejności zdaniem wnoszącej odwołanie w pkt 74–80 zaskarżonego wyroku Sąd naruszył art. 107 ust. 1 TFUE, stwierdzając z jednej strony, że praktyka nieodpłatnego wstępu nie może zwiększać korzyści płynących ze spornego środka, jako że ten środek nie przysparza korzyści, oraz z drugiej strony, że aby móc uwzględnić argumentację Komisji, powinna ona była wykazać, że w praktyce liczba przyznanych nieodpłatnie biletów wstępu była nadmiernie wysoka w stosunku do celu uregulowania greckiego, w którym zezwolono na taką praktykę, co prowadziło do naruszenia warunków ustanowionych w tym uregulowaniu krajowym.

**Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydane w dniu 23 września 2014 r. w sprawie T-646/
11 Ipatow przeciwko Radzie wniesione w dniu 24 listopada 2014 r. przez Wadima Ipatowa**

(Sprawa C-535/14 P)

(2015/C 026/24)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Wadim Ipatow (przedstawiciel: adwokat M. Michalaukas)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 23 września 2014 r. (sprawa T-646/11);
- wydanie ostatecznego rozstrzygnięcia w przedmiocie sporu albo przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd;
- obciążenie Rady kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania skarżący podnosi cztery zarzuty.

Po pierwsze, w ocenie skarżącego Sąd naruszył jego prawo do skutecznej ochrony sądowej poprzez nieuznanie, że wniesienie wniosku o przyznanie pomocy prawnej skutkuje przerwaniem biegu terminu do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności zaskarżonego aktu.

Po drugie, zdaniem skarżącego Sąd naruszył jego prawo do obrony. Sąd orzekł bowiem, że Rada nie miała obowiązku zaznajomienia skarżącego z zebraniem przeciwko niemu materiałem dowodowym ani umożliwienia mu przedstawienia stanowiska przed przyjęciem decyzji Rady 2012/642/WPZiB⁽¹⁾ oraz rozporządzenia wykonawczego Rady nr 1017/2012⁽²⁾.

Po trzecie, Sąd naruszył prawo, uznając, że uzasadnienie zawarte w spornych aktach jest wystarczające.

Po czwarte, Sąd naruszył prawo, uznając, że sporne akty nie są nieproporcjonalne.

- ⁽¹⁾ Decyzja Rady 2012/642/WPZiB z dnia 15 października 2012 r. dotycząca środków ograniczających skierowanych przeciwko Białorusi (Dz.U. L 285, s. 1).
- ⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady nr 1017/2012 z dnia 6 listopada 2012 r. w sprawie wykonania art. 8a ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 765/2006 dotyczącego środków ograniczających wobec Białorusi (Dz.U. L 307, s. 7).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Castellón (Hiszpania) w dniu 27 listopada 2014 r. – Juan Carlos Sánchez Morcillo i María del Carmen Abril García przeciwko Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA

(Sprawa C-539/14)

(2015/C 026/25)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Provincial de Castellón

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca sprzeciw/odwołanie: Juan Carlos Sánchez Morcillo i María del Carmen Abril García

Druga strona odwołania: Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/13/EWG⁽¹⁾ w związku z art. 47, art. 34 ust. 3 i 7 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej⁽²⁾ należy interpretować w taki sposób, że sprzeczny jest z nimi przepis proceduralny taki jak art. 695 ust. 4 Ley de Enjuiciamiento Civil [LEC, hiszpańskiego kodeksu postępowania cywilnego], który, w ramach regulacji kwestii zaskarżenia rozstrzygnięcia w przedmiocie sprzeciwu wobec egzekucji z rzeczy zabezpieczonych hipoteką lub zastawem, przewiduje możliwość wniesienia odwołania jedynie od postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego, niestosowaniu nieuczciwego warunku umownego i oddaleniu sprzeciwu wniesionego w oparciu o nieuczciwy charakter któregoś z warunków umownych, czego bezpośrednią konsekwencją jest to, że żądającemu przeprowadzenia egzekucji przedsiębiorcy przysługuje więcej środków zaskarżenia niż konsumentowi, przeciwko któremu chce on wszcząć to postępowanie?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, Dz.U. L 95, s. 29.

⁽²⁾ Dz.U. 2000, C 364, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 26 września 2014 r. w sprawie T-630/13 DK Recycling und Roheisen GmbH przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 27 listopada 2014 r.

(Sprawa C-540/14 P)

(2015/C 026/26)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: DK Recycling und Roheisen GmbH (przedstawiciele: adwokaci S. Altenschmidt i P.-A. Schütter)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

- uchylenie wyroku z dnia 26 września 2014 r. w sprawie T-630/13 w zakresie, w jakim w pkt 2 sentencji tego wyroku skarga została oddalona w pozostałym zakresie;